

[Socialministeren]

for om det er et misforhold eller ej, er vi nok flere om at afgøre.

Hr. Knud Lind synes at gå ud fra, at arbejdsløshedsdagpengenes niveau generelt er lavere end den hjælp, der ydes som forbigående hjælp efter bistandslovens § 37. Derfor skal jeg indledningsvis minde om de helt forskellige principper, der ligger til grund for beregningen af henholdsvis arbejdsløshedsdagpenge og hjælp efter bistandsloven.

Mens arbejdsløshedsdagpenge beregnes som en fast taktmæssig ydelse, uanset behov og uanset antal børn, udmåles den forbigående hjælp efter bistandsloven som en ydelse, der skal modvirke, at pågældendes eller familiens hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes. Det vil sige, at inden for det loft, der udgøres af den hidtidige indtægt, må hjælpen ydes.

Som et mål for, hvor meget der kan afsættes til de rene underholdsudgifter, det vil sige til kost og beklædning, fremgår det af loven, at der i almindelighed højst kan udbetales et beløb svarende til folkepensionens grundbeløb med et tillæg for hvert barn, svarende til det særlige børnetilskud efter § 4, stk. 3, i lov om børnetilskud og andre familieydelse.

Herudover ydes der hjælp til rimelige faste udgifter med et beløb, der svarer til, hvad disse udgifter faktisk beløber sig til. For at bedømme, hvilke udgifter der kan betragtes som rimelige, må man vurdere, om pågældende kunne have afholdt dem, hvis der ikke var indtrådt de ændringer i den pågældendes forhold, der nu har udløst behovet for hjælp.

Som jeg allerede har nævnt, må den samlede hjælp til underhold og faste udgifter ikke overstige pågældendes hidtidige indtægter, men det er overladt til det sociale udvalg at skønne ud fra de hidtidige levevilkår, om pågældende bør have hjælp til underholdsudgifter op til eller eventuelt over lovens almindelige maksimum.

Et sådant skøn kan amtsankenævnene tage stilling til, men det må bero på en misforståelse, når hr. Knud Lind mener, at amtsankenævnene har udsendt generelle henstillinger til kommunernes sociale udvalg om altid at udbetale et beløb svarende til pensionens grundbeløb til dækning af underholdsudgifterne. Der kan forekomme tilfælde, hvor modtagere af bistandshjælp kan få udbetalt en ydelse, der ligger over den maksimale sats for arbejdsløshedsdagpenge. Det kan således

være tilfældet, hvis der er særlig store forsørgerbyrder på grund af flere børn, eller hvis udgifterne til boligen udgør en anselig post på budgettet. Dette finder jeg helt i tråd med bistandslovens intentioner og uden betænkelighed i relation til arbejdsløshedslovens dagpengeregler.

Jeg skal vel i denne forbindelse føje til, hr. Knud Lind, at også modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, der på grund af f. eks. store forsørgerbyrder eller høje boligudgifter ikke kan få dækket familiens behov, har mulighed for via bistandsloven at få supplerende hjælp.

Knud Lind (FP):

Det, som man har mærket sig ude i kommunerne, og som ministeren ikke svarede på, er dette: hvis vi f. eks. tager to familier med to børn, hvor den ene er A-kasseforsikret og den anden går under bistandslovens § 37, så får den sidstnævnte 3.640 kr., når de forskellige udgifter er trukket fra, hvorimod den anden får 2.067 kr.

Det, som man ude i de sociale udvalg anker en smule over, er, at hver eneste gang der er en klagesag ved amtsankenævnene, så kommer der et generelt svar tilbage, at man henstiller til kommunen, at den udbetaler det fulde grundbeløb for folkepensionen til underhold. Derved kommer der et misforhold frem, og jeg vil gerne høre, om ministeren ønsker at rette på dette forhold. Det er et spørgsmål, som i høj grad interesserer de forskellige sociale udvalg i kommunerne, og ministeren er tidligere blevet spurgt om samme sag i Århus, hvor man heller ikke fik svar.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg ved ikke, hvad hr. Knud Lind mener med, at man heller ikke fik svar, for hr. Knud Lind har fået svar på det spørgsmål, han har stillet. Det er muligt, at han ikke har forstået det, men det er ikke min afgørelse.

Hr. Knud Lind har fået det svar, der er rigtigt, nemlig at der er tale om to forskellige sæt af principper, at det ene er en lovmæssig ydelse og det andet en skønsmæssig ydelse, og at de som følge deraf ikke kan sammenlignes, men at i øvrigt også den, der får den lovmæssige ydelse, hvis han har et særligt